

להתחיל

הלימוד היומי בספרי חסידות

לשבוע הבעש"ט
ספ"ה ק' כתר שם טוב

יום	סימן
ראשון	קסב
שני	קסג (1)
שלישי	קסד (2)
רביעי	קסד - א
חמישי	קסד - ב

גליזן שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

0722 531 385
646 518 1014

השבוע בקו
תתחברו:
שפטים לחודש בע"ה על
התחדשות הקו
כיתר שאת וכיתר עוז
ניתן כבר להאזין לפארובריינגענס
הרשום ועוד מדורים נפלאים

פרשת חיי שרה תשפ"ב / גליזן קפ"ב

דוח אפנו נקודה מושך דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שלישי"א

דיבורי חסידות עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה

עבודתנו להאיר את העולם על ידי אמונה, ובכך להפך את החושך לאור

ואברהם זקן בא בימים. בזה"ק (חיי שרה קנט) פירש "באינון יומין עילאין, באינון יומין ידיעין, ברוא דמהימנותא" (באותם ימים עליונים, באותם ימים ידועים, בסוד האמונה), הרי לנו שמפרש דבא בימים, פירוש עם האור של הימים, וזהו על ידי אמונה.

והנה כ"ק אבא מארי ז"ע היה רגיל לחזור על היסוד המובא בשם הבעש"ט והמגיד ז"ע, שסדר עבודת האדם הוא, שאחר שכבר מצא את שהאבה נפשו שוב יש לו הסתר פנים וחושך לו בנפש ואז עיקר העבודה להאיר את החושך ואז זוכה לאור - כשהחושך הופך לאור.

והאיך מאירים את החושך 'ברוא דמהימנותא'. על ידי שנאמין שאין שום מקום שאין נמצא שם מציאות השי"ת, ואפילו שאין רואים ומרגישים זאת, מכל מקום זהו האמת שהשי"ת נמצא כאן, ורק הוא ית' האמת, וכך מהפכין את החושך לאור. וזהו מציאות של יום חושך שהאירו אותו באור השי"ת, על דרך שכתוב (בראשית ה. א) "ויקרא אלקים לאור יום".

הרי לנו שהאדם צריך להפך. וזהו על ידי אמונה בהשי"ת, שיאמין, ולכן מקודם כשהאדם מתפש את האור, הקב"ה מגלה לאדם את האור שידע מהו, אך אחר כך לוקחו ממנו ומשאירו בבחינת חושך, כדי שבתוך החושך יגלה את האור.

וכך היתה עבודתו של אברהם אבינו, שבתחילה היה מבקש "מי הוא בעל הברכה" (בראשית רבה לט. א), ואז "הציץ עליו בעל הברכה" וגילה עצמו אליו, אך אין זו התכלית, אלא לאחר מכן, כשלקח ממנו הקב"ה את האור, היתה עבודתו בעשרה נסיונות להאיר את העולם ולהפוך חושך לאור.

וזהו ביאור הכתוב (כ. א) "ואברהם בא בימים", כי על ידי שהפך חושך לאור, על ידי כן נעשו ימים, ולכן נאמר "בא בימים", כי בסוף זכה שהכל אור ויום.

מקור: רעוא דרעיון תשע"ח; הדעה והדיבור שס"ג

500 גליזנות לזיכוי הרבים
נדבת הררה"ח ר' אברהם ברי"פ בלום שליט"א
לדגל חבר מצוה לבנו למול טוב
בכבוד מרוב הבעש"ט חן ותלמידיו י"ע ירוחם סמנת רוב חובת
הבר מצוה יתקיים ככה בימים ראשון באלום (פארהאב) בית יעקב (יפו)

נדבת הררה"ח ר' משה ברי"א פייש שליט"א
לדגל חבר מצוה לבנו למול טוב
בכבוד מרוב הבעש"ט חן ותלמידיו י"ע ירוחם סמנת רוב חובת

נדבת הררה"ח ר' אהרן ברי"א פייש שליט"א
לדגל חבר מצוה לבנו למול טוב
בכבוד מרוב הבעש"ט חן ותלמידיו י"ע ירוחם סמנת רוב חובת

לאהוב חסד

חולף גוי במקום, ואינו מסוגל להבין. למה אתה מחלק? מישהו ביקש ממך? הרי יש בר ענק עם כל מיני משקאות

חסדים, וע"כ ראויה ליכנס בביתו של אברהם שהוא עיקר ומקור החסד.

ומחדש ה'באר מים חיים', שבאמת עמדה שם רבקה עם כדה לחלק מים לעוברים ולשבים, מטוב לבה השופך חסד לכל חי. "מתחיל הקרא 'והנה רבקה יוצאת', שתיבת 'והנה' אין לו פירוש. ולפי דברינו יאמר שיצתה בבחינת רבקה בצדקתה הגדולה לעשות חסד לעוברים ושבים. ולכן כתיב 'זכרה על שכמה', ולכאורה יש לדקדק בלשון 'זכרה', שנראה כאילו מדבר בדבר הידוע, ועדיין לא נודע לנו אם היה לה כד על שכמה. אכן הכתוב מורה לנו צדקות רבקה שלא היתה הולכת כדרך שאר הנשים בכוונת חזרה להביא מים אל ביתה, וכאן אין הכוונה כי אם על היציאה שלשם זה יצאה, לפעול פעולתה לעשות חסד, 'זכרה' - הידוע לה לפעולתה 'על שכמה', למלאות מים בכדה לכל". דורי דורות ממשיכים צאצאי רבקה אמנו לעמוד ולחלק מים ופספי לעוברים ושבים, ולא רק זאת. אותה מידה של אהבת חסד, לעשות חסד מצד עצמנו, להיטיב גם כשאין שנורר בפתח - היא עבודה נצחית.

אהבת חסד

יהודי מצווה להתדבק במידותיו של השי"ת, אשר זן את העולם כולו בטובו בחסד וברחמים. חסד ה' אינו מוגבל לפי צרכי וחסרונות וכלי המקבל, אלא שופע על גדותיו. חסד השי"ת הוא טבע הטוב להיטיב, ואת זה אנו צריכים לרכוש בעצמנו: חסד ללא הגבלה. טוב השופע על גדותיו. עלינו לעשות חסד לא כי נכמרו רחמינו על דלותו של פלוני, אלא לעצם תכלית ההטבה. לחשוב מחשבות כיצד אפשר להיטיב ולתת, לפני שמישהו ביקש בכלל. ואם העני כבר ביקש מאתנו משהו, ניתן לו עוד משהו שלא ביקש.

וכפי שמסיים הרה"ק מטשערנאוויץ ז"ע שהתורה מספרת לנו כל זה, כי זוהי עבודתו של כל יהודי. "וענינך תראינה שכמה וכמה מעלות טובות שברבקה העלים הקרא מהסיפור, ורמזו בלשונו דרך רמז שיהא נשמע מרמז הכתובים מעלות טובות שבה - כענין יציאת הבאר, ונבט מעשי ידיה, שהוא רק ברמז המקראות. והמעלה הקטנה והוטרותי לגבי ידיה - שהוא עשיית ואהבת רדיפת החסד, סיפר הקרא באורך, כמאמר 'וגם גמליך אשקה', שנכפל כתיבת הענין בהנסיגה ואח"כ בהמעשה. והטעם הוא שהדבר הנעשה בצדקתה ע"י בחינתה ודרגתה הגדולה, ואין לנו ללמוד ממנה עבודת גבוהה איך נעבוד את ה' אלקינו בזה שנהיה גם אנחנו עושים כעשייתה לעשות בזה בחת רוח למי שאמר והיה העולם - קיצר בזה הקרא ורבייה ברמז הכתובים. אכן העשויות חסד הלז שממנה נוכל ללמוד דרך אהבת ועבודת ה', ואיך לאחוז במדת החסד הגדול, ולהתנהג עם העני כשכבר בא לגדננו, להוסיף על שאלתו מצד מדת הטוב והעני יפה - דרך הזה פירשה לנו התורה הקדושה בפירוש ללמוד ממנה ולהיות גם אנחנו עושים כמעשהה". נעשו כאן ניסים למעלה מדרך הטבע לרבקה אמנו; הבאר עלה לקראתה, המים נתברכו בידיה - וכל זה רק ברמז בכתובים. דווקא מידת החסד שזוהית כאן נתבארה וכנפלה עוד ועוד. ולמר לנו: כך צריכה להיות אהבת החסד של יהודי!

"ר' איד, איר ווילט אפשר א גלעזל קאלא?...
עומד יהודי בעיצומו של מאורע, בידו הימנית בקבוק פפסי, בידו השנייה כוסות, ועל פניו חיוך נצחי, ומחלק. הוא לא מחכה שיקששו ממנו. הוא ניגש לכל אחד ומציע. "א גלעזל קאלא אפשר?..."

חולף גוי במקום, ואינו מסוגל להבין. למה אתה מחלק? מישהו ביקש ממך? מילא אם היו רוקדים עכשיו או שלא היתה שתייה והקהל התייבש. אך לא. יש בר ענק עם כל מיני משקאות על כל אורך האולם, אף אחד לא רוקד ולא מתאמץ, למה אתה כל כך להוט לחלק שתייה?

"על מי אתה מרחם?", מתפלא הגוי, "מה אכפת לך שאנשים ימוזגו לעצמם את הכוס?..."

נו, וואס פארשטייט א גוי. יהודי לא רק מרחם, יהודי אוהב לתת. לא רק כשהלה נזקק ומסכן, אלא גם כשהזולת לא נמצא בשום מצוקה - נחפש איך להיטיב לו.

זהו כלל ישראל - מהות של חסד מצד עצמם, "טבע הטוב להיטיב", גם כשלא מבקשים, גם כשאין נזקקים.

חסד לעוברים ושבים

השבוע אנו למדים בפרשתנו, כי המידה הבולטת של יהודי, אותה חיפש אליעזר כאשר עסק במלאכת השדכנות ליצחק אבינו, הינה מידת החסד. הוא קבע לעצמו סימן: הנערה אשר תעסוק במידת החסד, היא ראויה להיות גם אומנתו.

מבאר ומחדד ה'באר מים חיים' בספרו הקדוש 'סידורו של שבת' (השורש הראשון, ענף ד') כי מידת החסד של יהודי, אותה חיפש אליעזר ברבקה, הינה דווקא חסד ללא תנאי. לא כי פלוני צריך משהו, לא כי הוא מסכן ונזקק נזקק - שזה בכלל נובע מרחמים. חסד של יהודי נובע מכך שהוא עצמו רוצה לתת. גם אם כל באי עולם היו מיליארדרים, היה יהודי מסתובב ומחלק סגרגיות ביניהם... ואילו כאשר כן ישנם נזקקים, אזי יהודי אינו מסתפק במיליון חסרונותיהם, אלא מוסיף עליהם עוד. אין לך לסעודות שבת? בא תיקח גם כסף לביגוד חדש. חסר לך לנישואי הילדים? אתן לך גם מנתות לכרמים.

זה מה שחיפש אליעזר אצל רבקה. "וזה היה תחלת נסיונו של אליעזר. והוא דרך עשיית מדת החסד, והוא כראות בעל החסד אשר העני מפיל תחנוניו לפניו ומבקשו להעניק לו מטוב ברכותיו ומגו כבשני יתחמם, ואמר בלבו: אף אם אמלא משאלותיו לא אקיים בזה כי אם מדת המרחם לא מדת החסד. ומה עושה? הולך ומוסיף לו על שאלתו ליתן לו מה שלא שאל מאתו, כדי שיהא בבחינת גומל חסד שרודף בחר הדל להשפיע לו מטוב חסדי כאשר בארנו. ולכן העמיד נסיונו על זה, אם יאמר אליה 'הגמיאני נא מעט מים מכדך' - ותאמר מעצמה 'שתה וגם גמליך אשקה', ויתראה מהו גודל מדת החסד שבה שרצונה דווקא לגמול חסד מעצמה, ועל כן מוסיפה על שאלתו - 'אותה הוכחת לעבדך ליצחק', ועל כך פירש רש"י 'ראויה היא לו שתהא גומלת חסדים וכדאי ליכנס בביתו של אברהם' - מכוון לדברינו שבוה תהיה ניכרת שיש בה מדת גומלת

חיות בתפילין לייגן (ג)

אני יודע כבר את כל הכוונות ובכל זאת אני מוצא עצמי פתאום והתפילין כבר על ראשי...

רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן כל הנפנה ונוטל ידיו ומניח תפילין וקורא קריאת שמע ומתפלל, מעלה עליו הכתוב כאילו בנה מזבח והקריב עליו קרבן...

משפיע: טוב מאוד שהבאת את המשך הגמרא, ממש טוב, מתאים מאוד למה שאמרנו. נו, אתה כבר תופס מעצמך מה הגמרא רוצה לבטא במימרא זו?

אברהם יצחק: אני מנסה לתפוס... נו, אדרבא...

תפילה ותפילין - חיבורים וקישורים להשי"ת

משפיע: כאן כתוב בביאור היטיב למה לנו עוסקים כל כך עם הגוף, ולמה לנו צריכים לעמוד ולהכין אותו גם כן. כי הסוד הוא שהתפלה הוא במקום הקרבן, והקרבנות הן הם תכלית הבריאה לרומם ולהעלות את כל הבריאה הגשמית אל הקב"ה, וגם החלק הבהמי והגשמי יתקדשו, שעבודו זו נעשתה בזמן בית המקדש על ידי הקרבנות, ועתה לנו עושים זאת על ידי שעבוד חלק הגוף אל הקב"ה, שהוא זביחת ושחיטת הרצונות הגשמיים, ושעבוד כל הכוחות אל הקב"ה. ונמצא שההכנות לתפלה הם בעצם בנין המזבח כל יום מחדש, והכנת הבהמה להקריב אותה לפני השם, 'כאילו בנה מזבח והקריב עליה קרבן'.

אברהם יצחק: ממש גיולאדיג. כי נמצא שהתפלה היא ממש כמו קרבן, האש והרתיחה וההתלהבות אל הקב"ה, הוא כמו אש הקרבן העולה כלפי מעלה אל הקב"ה...

משפיע: זייער גוט. האסט גוט פארשטאנען. הבנת את הענין לנכון, ואני רוצה להוסיף אם כן עוד על הנושא שהתחלנו לדבר - איך ומתי חושבים את המחשבות של התפילין. כי עתה שאנו מבינים שהתפילין והתפלה ענינים אחד, ושניהם לוקחים את האדם ומשעבדים ומקריבים ומקריבים אותו אל הקב"ה, נמצא שאת המחשבות על התפילין אנו יכולים וצריכים לחשוב גם בעת התפלה מפעם לפעם, וכמו שאמרו בגמרא חייב אדם למשמש בתפילין כל שעה, שאין הכוונה רק על משמוש היד כמעשה קוף בעלמא, אלא על שימת לב מחדש כמה פעמים בעת התפלה ש'אני הולך עתה בתפילין הקדושים!' ובפרט שאם מזדמן לפעמים שצריך להמתין לשליח ציבור באמצע התפלה, או כל סוג של הפסקה וריוח שיש בתפלה, שהוא עת ראוי ונכון להתבונן ולהתעורר על התוכן הפנימי שיש בתפילין המונחים עתה על ראשנו ולבנו. ובוהו הרמוזנו שגם אם לא היה לך את הזמן הראוי והרוגע הרצוי לפני התפלה להתבונן על מהות מצוות התפילין, יכול אתה להשלים זאת אחר שאתה כבר מעוטר בהם, כי בעצם זה לא נכון שאתה כבר 'לאחר מעשה' אם שכחת להתבונן לפני המצוה, כי הרי בכל רגע שהתפילין עליך אתה מקיים מחדש את המצוה, וכל זמן שהם עליך הוא זמן ראוי להתבונן בהם.

אברהם יצחק: אני תופס עתה ש'תפילין' ו'תפלה' הם מילים דומות... יש לה קשר ומשמעות?

משפיע: וודאי. לא רק שהם מילים דומות אלא ששניהם הם מלשון קשר, וכלשון הפסוק 'נפתולי אליקים נפתלתי' שהוא מלשון חיבורים וקישורים, שמהות שניהם הוא החיבור והקשר להקב"ה.

אברהם יצחק: אוה, עתה אני מרגיש שיש מציאות שכל מה שדיברנו על התפילין יתחברו אצלי ממש 'הלכה למעשה'. ממש יישר כח.

משפיע: יישר כח גם לך. ובעיקר, שה' יעזור שנזכה להרבה יישוב הדעת, ולזכות להניח תפילין מתוך יישוב הדעת והכנה ראויה כדרך חסידים ואנשי מעשה.

אכן אצליח להניח תפילין בצורה רגועה כזו, ולחשוב את המחשבות הללו, יהיה זה אכן נפלא ביותר. נו, הלוואי.

הכנה לתפילה או לתפילין?

משפיע: קוק, אתה לא צריך לחשוב בדיוק את המחשבות הללו, נתתי לך רק כיוון, ויישמע חכם ויוסף לקח. אבל לאמתו של דבר המחשבות הללו אינן מתחילות רק בעת הנחת התפילין ממש, רק כבר משעת הקימה בבוקר הנך צריך להתחיל ולחשוב על המצוה שאתה עומד לקיים, לחשוב על הזכות שתזכה תיכף לחשוב על ראשך את כתר המלך.

והרי כל הפעולות שאתה עושה מן הרגע שאתה קם ממיטתך, הם הכנות והקדמות אל המצוה הזו, כי הרי 'תפילין צריכים גוף נקי', ואם כן בעת שאתה עוסק לנקות את הגוף, ואף גם בשתיית הקאווע, אתה מכין את הגוף שיהיה מוכן ומתאים אל המצוה הזאת. כך גם התפילין צריכים מחשבות זכות וטהורות, ולזה אתה מכין את המוח והלב על ידי לימוד התורה המיישרת ומטהרת את המוח, ומי כבר מדבר על ההליכה למקוה שכל כולה היא טהרת הנפש והנשמה מכל זוהמא המעכבת את הקדושה.

ונמצא כל מעשיך מעת הקימה הם המשך אחד וכוונה אחת. וכמו שמפורש בגמרא (ברכות די ע"ב) 'אמר רבי יוחנן הרוצה שיקבל עליו עול מלכות שמים שלמה, יפנה ויטול ידיו ויניח תפילין ויקרא קריאת שמע ויתפלל, וזו היא מלכות שמים שלמה', כתוב כאן שהכנות הגוף והטהרה שהם הכנה להנחת תפילין ולקריאת שמע הם נקראים 'מלכות שמים שלימה'. והרי כל זה מתחיל מרגע הקימה ממש.

אברהם יצחק: אני שומע אם כן עתה, לא רק מחשבות והתבוננות על תפילין, אלא גם על כל מעשי ההכנה אל התפלה, שכל אלו הם הכנה למצות תפילין. הסתכלות חדשה על כל ההכנות הללו... האם אכן כל ההכנות הללו הם רק בשביל מצוות התפילין? כי בדרך כלל אני רגיל לחשוב שיש 'הכנה לתפלה', הכנה בלימוד התורה, במקוה, בנקיון הגוף, כל זה בשביל התפלה, כאן אני שומע שזה הכנה לתפילין... ואיפה התפלה בכל הסיפור? מדברך נשמע שהעיקר הוא התפילין והתפלה היא רק טפל לתפילין? אולי לא הבנתי נכון...

משפיע: הבה נסביר זאת ברור יותר, אתה צודק שעיקר ההכנה הוא לתפלה, אבל התפלה צריכה להיות עם כל הרמ"ח איברים, והיא צריכה להיות מתוך מצב של קבלת עול מלכות שמים והתבטלות מוחלטת אל הקב"ה, ובשביל שיהיה האדם במצב וצורה כזאת הוא צריך לעשות כמה וכמה מעשים והכנות, עד שיוזכר לקבל עליו 'עול מלכות שמים שלימה'. וכל אלו הפעולות ענין אחד יש להם - לשעבד גם את את הגוף הגשמי אל הקב"ה, ויעקרו נעשה על ידי מצוות התפילין, הנעשה מעור של בהמה, הנעבד 'לשמה' ונתקדש להיות שמו של הקב"ה עליו, והוא הגורם לקדש ולזכך את הגוף שלנו, שיהיה נטפל אל הנשמה ויהיה גם הוא מוכן להיות מרכבה לכבודו יתברך. ולכן חלק מעבודו זו היא הכנת הגוף בנקיות, וטהרת הידים והמקוה, ויישוב המחשבות מן הטירדות שלהם, כל זה מכין את הגוף לקרוא קריאת שמע ברמ"ח תיבות כנגד רמ"ח איברים, ולעמוד התפלה לפני המלך כראוי.

אברהם יצחק: אני נזכר עתה שבדיוק לאחרונה למדתי את הגמרא הזאת במסכת ברכות, אלא שבכלל לא שמתי לב כמה עמקות יש במימרא הזאת, ומה מונח במילים 'עול מלכות שמים שלימה'... אני מעיין עתה שוב בדברי הגמרא בפנים, ואני רואה שיש מיד אחר כך עוד מימרא, 'אמר

אברהם יצחק: א גוט יאר. רציני לבקש מהמשפיע האם שייך לחזור ולדבר עוד על מצוות תפילין?

משפיע: מה השאלה בכלל?! וודאי ששייך. השאלה היא רק מה עדיין לא ברור בנושא, האם כוונתך לשמוע עוד עמקות על זה, או שעדיין יש כאן חוסר בהירות באיזה פרט?

אברהם יצחק: לא. לא עמקות היא מה שחסר לי. להיפך, הדברים שדיברנו כבר, שחשבת שכבר הבנתי אותם, ו... כשבא למעשה אני פתאום מוצא את עצמי שהתפילין כבר על ראשי... אני לא מצליח 'להניח' את התפילין עם הכוונה הזאת, אני יודע את הכוונה במוח, אבל זה לא 'מתחבר' בפועל לפעולה של הנחת התפילין... אני בעצמי לא יודע מה חסר לי כאן, האם יש כאן חוסר בהירות, או שפשוט מחשבותי מובלבלים ומשוטטים לכל עבר...

משפיע: בעצם אתה אומר ש'מעשה' התפילין, מעשה ההנחה, עדיין נשאר אותו דבר. זאת אומרת שעל אף שיש במחשבתך כל מיני ידיעות והתבוננות על המצוה, עדיין בעת הרגע של הקשירה אתה מאבד את הריכוז הרגע, ופתאום מוצא את עצמך 'לאחר מעשה'...

אברהם יצחק: ממש כך. ויותר מזה, כי יש פעמים שאני מוצא את עצמי מניח תפילין ברגע האחרון לפני התחלת התפלה, והמהירות עצמה גורמת לי לאבד את הריכוז, ומי כבר מדבר שלא שייך במצב כזה לעמוד ולהתבונן בכל מיני מחשבות.

על זה אנו מדברים...

משפיע: זייער גוט. אז הבה נתחיל אם כן לסדר את המחשבות. תחילה נדבר על יום רגיל, כי זה ברור שצריך להשתדל בכל הכח להגיע מספיק מוקדם בכדי שיתאפשר להניח תפילין ברוגע וביישוב הדעת, ואחר כך נראה מה עושים אם ממהרים, ולכן הייתי מציע לך כמה נקודות, **ראשית**, פתח את הסיידור ואמור את ה'לשם ייחוד' ברוגע. שים לב לכל מילה שאתה מוציא מפיו, הדיינו, תנסה לעצור אחר כל שורה ולחשוב 'מה אמרתי עכשיו... עתה אמרתי שבפרשיות אלו יש ייחוד השם ייחודו ואחדותו, עתה אמרתי שאני משעבד את הלב והמחשבות להקב"ה... ובשעה שאתה אומר זאת תקבל על עצמך ותהיה מוכן באמת - לפחות בעת הנחת התפילין - לשעבד את עצמך אל הקב"ה, ולא רק להגיד בפה שאתה משעבד את עצמך...

שנית, הייתי מציע לך לאחוז את התפילין של יד בידיך בעת אמירת 'לשם ייחוד', להתבונן בו, ולתפוס 'שעל זה אנו מדברים', זה הוא התפילין שכתוב בהם ייחוד השם, וכאן בידי נמצאים עתה הארבע פרשיות, יש כאן בתוך ה'בית' הזה קלף ארוך, שתחילתו הוא פרשיית 'קדש', ולאחריו 'והיה כי יביאך', לאחריו 'שמע ישראל', ולאחריו 'והיה אם שמוע'. ואת הפרשיות הללו אני עומד עתה להניח, ועל ידי זה ישתעבדו כל הכוחות שלי אל הקב"ה. מחשבה זו לעצמה מעוררת את הלב בתשוקה וגישה ראויה אל המצוה.

שלישית, עתה כאשר אתה מתחיל לקיים את המצוה, והנך קושר את הקשר של תפילין על היד, חשוב שהנה עתה אתה קושר את עצמך אל הקב"ה, כי מעשה הקשירה הזאת מבטאת את ההתקשרות שלך להקב"ה, ושהנה קושר את עצמך מללכת אחרי הרצונות האישיים שלך, רק להיות 'חבוקה ודבוקה בך'. וכמו שנאמר בפסוק 'שימי כחותם על לבך' - הרומז על חותם התפילין כמבואר בזהר הקדוש - 'כי עזה כמות אהבה וכו' מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה', כי הקשירה מבטאת קירבה ואהבה שאינה מתבטלת והיא קשורה תמיד.

אברהם יצחק: איך הער. זה כבר נשמע למעשה'דיג. אם

<p>נדרת הרה"ח ר' מרדכי ענג'ל שליט"א לרגל הולדת נכדו בסדר למוול טוב כבוד מן העש"ט חתן התלמיד י"ג ירוח</p>	<p>נדרת הרה"ח ר' אשר ועלי בר"א סאמעט שליט"א לרגל הולדת בנו למוול טוב כבוד מן העש"ט חתן התלמיד י"ג ירוח</p>	<p>500 גליונות לזיכוי הרבים נדרת הרה"ח ר' משה יונת בר"א זעליקאוויטש שליט"א לרגל הולדת בנו למוול טוב כבוד מן העש"ט חתן התלמיד י"ג ירוח</p>	<p>500 גליונות לזיכוי הרבים נדרת הרה"ח ר' שמעון שישא שליט"א לרגל הולדת בנו למוול טוב כבוד מן העש"ט חתן התלמיד י"ג ירוח</p>	<p>800 גליונות לזיכוי הרבים נדרת הרה"ח ר' זכריה צבי צימעט שליט"א לרגל הולדת בנו למוול טוב כבוד מן העש"ט חתן התלמיד י"ג ירוח</p>	<p>כבוד מן העש"ט חתן התלמיד י"ג ירוח</p>
--	--	---	--	---	--

מעשה המצוה

מה פנימיות העניין ש'מעשה המצווה' אין האדם נפטר בשום מצב, גם אם אין לו מוחין וכדו' מה הכוונה הבסיסית במצווה לפני כל ההשגות והכוונות?

ושלא נטעה, ברור שהקב"ה מיקר מאוד את כל ההשגות של שלמה המלך וכפי שהעיד הכתוב בפירושו: "וה' אהבו", הקב"ה מחשיב מאוד שיהודי מגלה שמו בעולם, אמנם נצרך לזה תנאי קודם למעשה שיבטל עצמו לגמרי לרבוש"ע, ושיקיים כל המצוות למעלה מהשגתו, ורק אחר כך באים כל ההשגות והגילויים.

זאת אומרת: על אף שברור שאינו דומה כלל מי שנוטל לולב ומשיג הענינים הפנימיים שבו לגלות יחודו ית' בכל רוחות העולם, ומעלה ומטה, להמשיך אור ה' בכל מקום, למי שאינו משיג כל זה, ויש לרבוש"ע תענוג ונחת רוח גדול מכל מחשבה טובה שחושב האדם בשעת קיום המצוה ומכל הארה וחשק שמוסיף האדם בקיום מצוה, והקב"ה שש ושמח בו, אמנם כל זה אינו כלום אלא כאשר בא אחר ביטול גמור לפניו ית', שהוא דווקא ע"י קיום תורה ומצוות בפועל ככל הלכותיהם בלא לזוז מהם כמלא נימא.

ד יראה וביטול

וזהו מידת הגבורה ומידת היראה. יראה היינו ביטול, שעומד לפני המלך ומתבטל אליו ומפחד ממנו, יראה פירושו שאינו עושה מה שהוא רוצה, אלא עומד לפני מי שגדול ממנו ומתבטל אליו מפני גדלותו. וכל ענין היראה היא ביטול מתתא לעילא, שמבטל מציאותו למי שגדול ממנו. משאי"כ אהבה הוא מעילא לתתא, ולכן שייכא אהבה אף מגדול לקטן.

ועד"ז איתא בספה"ק "קדושת לוי" (חיי שרה) הטעם שנשתנה שם אברהם ולא שם יצחק, ויעקב לא נשתנה שמו לגמרי רק ניתוסף לו שם ישראל על שמו, כי הנה שמו של האדם מורה על נשמתו ומדרגתו כידוע, והנה אברהם אבינו שעבודתו היה עבודת מתנה מצד אהבה והשגת האדם דווקא, אשר עבודה זו משתנה בכל זמן ובכל מקום, ובכל פעם צריך האדם לצמצם עצמו ולמצוא אור השי"ת שאפשר לגלות ולהמשיך במקום זה דווקא, ולזה אף שמו נשתנה ונתחלף כפי ערך מדרגתו שזכה ועלה ונתעלה. משאי"כ יצחק אבינו שמידתו יראה וביטול ואין עובד מצד השגתו אלא על דעת המצווה ובזה אין שייך שום שינוי כלל ולכן אף שמו לא נשתנה כלל, ויעקב אבינו שמידתו מידת תפארת ומשלב בתוכו שני המידות חסד וגבורה, על כן שניהם ישנם בו, שחלק הגבורה גרם שלא ישתנה שמו וחלק החסד גרם שישתנה, ולכן לא נשתנה שמו לגמרי רק ניתוסף לו שם על שמו, ולכן נקרא יעקב וישראל.

מעובד מתוך שיחותיו של המשפיע הגה"ח ר' בן ציון אפל שליט"א

לדביקות בו ית', כי מצד המצווה שפיר אפשר לידבק בו.

אי לכך כל קיום התורה והמצוות צריך להיות מעל שכל האדם והשגתו, שאינו מקיים המצוה מצד השגתו אלא מפני שהשי"ת צוה עליו, ולכן אינו יכול להחליט בשכלו ודעתו שלפי ענינו אינו צריך לקיים המצוה כי המצוה היא מצד השי"ת ואין שכל האדם יכול להשיג כביכול השכל האלוקי ולכן מצד שכלו אינו יכול להכריע נגד התורה"ק, ובהכרח לנו לקיים כל מצוות התורה כפי הכללים והפרטים אשר נמסר לנו מסיני.

ולכן מצוה שעושה האיש הישראלי אינו תלוי בהשגתו ובטעם שזוכה להרגיש במצוה, ואפי שמרגיש שלפי המהלך שלו אין שייך עכשיו לעשות מצוה זו, הרי הוא כן מקיים אותה, כי את המצוה צריך לעשות בכל אופן, כי אינו עושה המצוה משום המהלך שלו אלא מפני שהקב"ה צוה על זה, והמהלך של הרבוש"ע לא יוכל להשיג בשום ענין. וזהו האופן שניגש בו האיש הישראלי לקיום מצוה שמבטל עצמו אל ציווי הבורא ומקיים כל מה שנצטווה בו.

ג החכם מכל אדם מול אין סוף ב"ה

אמרו חז"ל (סנהדרין כא) דשלמה המלך החכם מכל אדם אמר לעצמו שעל אף שיש ציווי בתורה שלא ירבה לו המלך נשים, אמנם היות וכל האיסור הוא משום שלא יסורו לבבו מעם ה', על כן חשב שאצלו לא שייך איסור זה, כי גם אם ישא אלף נשים לא יסורו לבבו מעם ה', ובאמת איתא שמה שנשא שלמה את כל הנשים הללו היה לו בזה סוד גדול, שאסף ע"ז כל הניצוצות וכל החכמות שישנם בעולם, כל העלמא דנוקבא וכל הדינים והגבורות וכל ההסתרות, ורצה לעשות ע"ז יחוד גדול.

על שלמה המלך נאמר (שמואל-ב יב, כד) וה' אהבו, אהבה בגימטריא אחד, ששלמה המלך איחד את כל הבריאה אל הרבוש"ע, ועל כן חשב בדעתו שצריך לישא כל הנשים הללו, כדי להביא גילוי כבוד שמו ית' בעולם, ועם כל זה אמרו חז"ל (ירושלמי סנהדרין ב, ו) שאמר הקב"ה "שלמה ולאף כיוצא בו בטילין ואות אחד מן התורה אינו בטל", כי התורה היא אלוקית, ואף החכם מכל אדם אינו יכול להשיג קדושת התורה ואורה, ואף שרוצה לגלות כבוד שמים, אמנם למעלה מזה הוא לבטל עצמו אל הרבוש"ע ללא חשבונות וללא מהלכים, רק כי כן ציוה המלך, וזהו האופן שבו ניגשים לקיים מצוה, וכל ההשגות שייכים רק לאחר מכן.

א כוונות של עשרות שנים אינן שוות מעשה מצוה בודד!

כלל גדול אשר הוא יסוד ושורש קיום התורה והמצוות, דאף שלא כל העתים שוות, מכל מקום אי אתה בן חורין ליבטל הימנו, ותרי"ג מצוות התורה וענפיהם מדאורייתא ומדרבנן - החיוב מוטל על כל אדם לקיים בתמידות בלי שום חוסר וגירעון, בכל רגע ממש, ואינו תלוי כלל בהשגתו ומדרגתו.

וגם אם יאמר אדם שהיום אין לו מוחין ואינו יכול להתפלל או להניח תפילין, כי תפילין הוא דביקות מוח והשגה, וחסר לו עתה כל הדברים הללו, ומה התועלת בהנחת תפילין עתה, וכשמניח עתה תפילין הרי הוא מניח רק החיצוניות של התפילין. או דרך משל שכשמגיע לכזית מצה, מרגיש שאינו ראוי עדיין, וחסר לו הביטול ואמונה פשוטה - שהוא פנימיות מצוות אכילת מצה. ולכן אינו יכול לקיים עתה מצוה זו, זה הוא טעות גמור, כי על יהודי לדעת שהתורה והמצוה הם גבוהים ממנו, והם קבועים וקיימים, ואינו תלוי בהשגת האדם או במצבו, התורה והמצוות הם דברים שייסדם הקב"ה, ועל היהודי מוטל בכל מצב לקיימם.

וכן איתא בספר "המספיק לעובדי השם" מרבינו אברהם בן הרמב"ם ז"ל, שעל אף שלכל מצוה יש הרבה פנימיות וסודות, והראשונים והמקובלים אמרו וביארו טעמים על כל מצוה, מכל מקום אף אם יהודי ישיג כל הטעמים והסודות ויחיה על פיהם, אבל לא יקיים המצווה בפועל הרי כל זה אינו שווה כלום. וכתב שם שאפילו אם רק פעם אחת יבטל המצווה, הרי כל השגותיו ופעולותיו הטובים שפעל שנים רבות מצד השגתו בפנימיות המצוה, אינם שווים נגד החיסרון שהפסיד בביטול המצווה בפועל אפילו פעם אחת. וכמו כן על דרך זה אין ביכולת האדם להחליט שלפי המצב של עכשיו אין לו מה לקיים המצוה בפועל, כי המצוה היא מצוות השי"ת אשר הוא ית' מעל הכל, מעל השגתו, וחייב לקיימה ככתבה ללא שום חשבונות, כי כן צוה המלך, ואינו תלוי בשום אור והשגה.

ב ה'מהלך' של הרבוש"ע במצוה

ואיתא בספרים הקדושים הפנימיות בזה, כי כל מצוה היא מהשי"ת עצמו, מצוה הוא מלשון צוותא, שעל ידי כל מצוה שנצטוינו בה אנו נעשים מאוחדים בצוותא חדא עם השי"ת, ובאמת האדם מצד שכלו והבנתו אינו יכול להשיג אלוקות, כי השי"ת הוא אין סוף, והשכל המוגבל אינו יכול להשיגו, וכל האופן והדרך שניתן לנו מתנה שנוכל לידבק אל השי"ת הוא רק ע"י מצוותיו, שע"י שמקיים המצוות בביטול גמור להשי"ת שהוא הוא המצווה אותנו על קיום מצוה זו, ועל דעתו וכוונתו אנו מקיימים מצוותו בזה דווקא אפשר לזכות

רשימה / כללי וחיצי קודש ממאורי החסידות

'כל הגדול מחבירו' - מי שמתגדל בלבו יותר מחבירו, יצרו גדול הימנו' - הרי מתגדל בכך יצרו עליו.

הרה"ק ה'יושר דברי אמת' ז"ע

לעילוי נשמת
הרב החסיד ר' דוד ארי' ב"ר אשר אנשיף
ז"י ברוין
נלב"ע כ"ז חשוון תשמ"ח
נדב"ת התנה:
הרה"ח חיים מאיר הורש שליט"א

לעילוי נשמת
הרב החסיד ר' בצלאל משה ב"ר מרדכי דוד
ז"י בלום
נלב"ע כ"ז חשוון תשע"א
נדב"ת חתונה הרה"ח אהרן ב"ר סאמעט שליט"א
הרה"ח יוסף צבי סימון שליט"א

1000 גליונות לזיכוי הרבים
מוקדש לעילוי נשמת
האה"ח מרת שרה לאה ב"ר שלמה ע"ה
נלב"ע כ"ז חשוון תשל"ה
נדב"ת בני המשפחה

לעילוי נשמת
האשה החשובה מרת שבע רבקה ע"ה
בת יבחה"ח א"ר שלמה צבי שליט"א
נלב"ע כ"ד תשרי תשפ"ב

ראה שינוי!

לעולם ישנה אדם לתמיד בדרך קצרה

לאור בקשת ציבור הלומדים:
הקונטרס החודשי החדש
 'כתר שם טוב' המבואר
מופיע בסגנון יותר מקוצר
 ממה שהיה עד עכשיו
 להקל על הלימוד בכל עת
 ובכל מצב ובכל אופן

הופיע קונטרס פ

מכון
ביאור
החסידות
שע"י
קול
דודי

ניתן להשיג חנים בכל בתי מדרשנו

חדש בקו:
מדור שבועי
 שיעלה
 מדי יום
 רביעי

כפשו בשאלות

במסגרתו יועלו
 שאלות שהושארו במערכת
 ויקבלו מענה באור החסידות
 לעובדא ולמעשה

השיעור יימסר על־י
 המשפיע הרה"ח ר' אהרן ברייער שליט"א
 השאלות יישאלו על־י הר"ר ראובן יהושע ברוך שליט"א

ניתן להשאיר שאלות בקו

קול דודי באוהיב

646 518 1014

קול דודי באוהיב

0722 531 385

מפעל הסדר היומי בחסידות קול דודי - מבחר שיעורים, שיחות וראיונות
 גליון שבועי "יחידתי" - מאמרי התבוננות, עצות וחיות ארגון שיעורי חסידות
 בעתיד בע"ה מפעלות לעבודת התפילה ולהתקשרות

יָרֵד לַמִּכְבֵּשׁ הַדְּפוּס

שיעורים בספר הקדוש נתר שם טוב

חלק ראשון • סימנים ס"ד - ס"ז

שער לחיבתו הפנימי של מרגא הבעש"ט הקדוש ז"ע ויסודותיו הנאמרים בקצרה
בשיעורים נהירים וברורים הכתובים בשפה שווה לכל נפש

סימן טוב ומזל טוב

◆ מִיּוֹא דְנִיָּא ◆

בכבוד יקר והערכה, ובמלא הטנא ברכה, נשגר בשם מאות לומדי החסידות ואלפי מאיני 'קול דודי' ולומדי 'יחידתי', ברכות לאיש מקיד על כל בשורות טובות, מסור ונאמן לכל קדשי בית חיינו, נעים למעלה ונחמד לבריות, אהוב וחביב לכל, בדחנא דמלכא, משנכנס מרבים בשמחה, שליח ציבור מרוצה לקהל, שופר מהודר שבמהודר לקול ששון וקול שמחה, קלא דלא פסיק להפיץ תורה וחסידות במסירות ונאמנות, מחשובי תומכי מוסדותינו הק' וכל קדשי בית חיינו, רודף צדקה וחסד, ראש וראשון לכל דבר שבקדושה

מרדני קרויס שליט"א

מנהל מערכת 'קול אניש' ואניש בלעטל ומחשובי תומכי כל קדשי בית חיינו

לרגל הולדת בתו למזל טוב

יהא רעוא שבזכות מרגא הבעש"ט ותלמידיו הק' זי"ע יזכה לרוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח, מתוך בריות גופא ונהורא מעליא, אריכות ימים ושנים מתוך מנוחת הנפש והרחבת הדעת, להמשיך בעבודת הקודש ביתר שאת וביתר עוז, עדי ימלוך בציון גואלנו במהרה בימינו ובזמנינו בקרוב. אמן

בשם אלמי הנהנים
מפעולות חסידות 'קול דודי'